

At komme bort fra Overenskomstens Bestemmelser om en højere Løn for de mere kvalificerede Arbejdere vil være skadeligt, lige meget for Arbejdere, Arbejdsgivere og Samfundet som Helhed, idet det svækker Arbejdernes Interesse for enhver Dygtiggørelse af sig selv, naar ogsaa de kvalificerede Arbejders Løn bringes ned til Minimalløn, og dette vil utvivlsomt blive Følgen af den foreslaaede Bestemmelse.

Blot et Par enkelte Arbejdsgivere kan ved at tilbyde kvalificerede Arbejdere Arbejde til Minimalløn, som disse nægter at tage imod, og derefter lade Anvisning fortsætte til samtlige en Arbejdsløshedskasses ledige Medlemmer, berøve dem alle Understøttelse, naar de ikke vil indgaa paa at tage Arbejde til Minimalløn i Modstrid med Overenskomsten og i Modstrid med det, de har forsikret sig imod.

Man skal til Eksempel kun oplyse, at Minimallønnen for faglærte Arbejdere indenfor Jernindustrien er fastsat til 74 Øre pr. Time plus et Dyrtidstillæg af 33 Øre for rent Timelønsarbejde, medens Gennemsnitsfortjenesten ifølge „Statistik for Sammenlutningen af Arbejdsgivere indenfor Jern- og Metalindustrien i Danmark“ for Maj og Juni Maaneder 1921 var: Smede og Maskinarbejdere 218.3 Øre — Formere 239 Øre — Mindre Metallfag 220.5 Øre — Guld-, Sølv- og Elektropletarbejdere (faglærte) 215.3 Øre — Elektrikere 204.1 Øre — Træarbejdere 209.8 Øre — hvilket for samtlige faglærte Arbejdere i Gennemsnit udgør 217.2 Øre. For Størstedelen af de heromhandlede Fag saavel som for mange andre gælder, at der vel overhovedet slet ikke findes nogen Arbejder, der lønnes med Minimallønsatserne, idet der under Krigen kun er taget meget lidt Hensyn til disse. Men det er givet, at hvis man stiller et Fag overfor den Mulighed, at Fagets bedste Arbejdere fra at have en Løn paa over 2 Kr. 17 Øre i Timen — idet de bedste Arbejdere er betydeligt højere lønnet end Gennemsnittet, — at kunne blive tvunget ned paa Lønninger omkring 100 Øre i Timen, saa vil enhver Overenskomst paa det hidtidige og for visse Fags Vedkommende mere end 20 Aar gamle Grundlag være umuliggjort og Spiren være lagt til en længere Række oprivende Kampe, indtil et nyt Lønningsgrundlag er indarbejdet.

Til næstsidste Stykke. Formaålet med Ændringen er at fastslaa, at en eventuel tidligere foretagen, men resultatløs faglig Behandling ikke fritager Parterne for at optage de her omhandlede Bestræbelser for at faa en foreliggende Uoverensstemmelse bragt ud af Verden.

Til sidste Stykke. Ændringen her tilsigter at give Arbejdsdirektørens Afgørelse det bredeste og bedst mulige Grundlag uden at lægge Afgørelsen og Ansvar for Afgørelsen andre Steder end i hans Hænder.

Som ovenfor anført har Forslagets Afsnit III og IV ikke været Genstand for Forhandling i Enkelthederne, og Nævnets øvrige Medlemmer har derfor ikke ønsket at deltage i nogen Indstilling angaaende Forslag til Ærdring af Enkeltheder. Under tegnede Formand for Nævnet vil da paa egne Vegne henstille, at første Punktum i

§ 29, sidste Stykke, ændres derhen, at Kasserne kun faar Pligt til at indskyde i Fonden et Beløb svarende til en aarlig Henlæggelse af 5 pCt. af det ordinære Medlemsbidrag i saa lang Tid, som vedkommende Kasses Fond til Ydelse af Understøttelse under ekstraordinær Arbejdsløshed har bestaaet.*)

Bemærkninger: De enkelte Kassers Henlæggelser til deres Fond til Ydelse af Understøttelse under ekstraordinær Arbejdsløshed har været forskellig, varierende fra 5 til 12 $\frac{1}{2}$ pCt. Henlæggelsesprocentens Størrelse har ikke haft større Sammenhæng med Fagenes forskellige Risiko for ekstraordinær Arbejdsløshed, men har i alt væsentligt været bestemt af det Omfang, i hvilket vedkommende Kasses Tillidsmænd og Medlemmer har kunnet interesseres for Sagen.

Endvidere henstilles, at ligesom der ved Forslaget (§ 29, Stykke 3) forudses en Mulighed for Nedsættelse i Arbejdsgivernes Bidrag, bør det samme gælde for Arbejdsløshedskassernes.

P. N. V.

Black.

*) Dette Ændringsforslag er imødekommet.